

فرهنگ ها و کتب لغت معنای مثبت را نقش برجسته و کنده کاری روی چوب تعریف می کنند. نقاشان و معماران نیز نقشی را که اندکی از زمینه خود بلندتر باشد مثبت می گویند.

با توجه به شواهد تاریخی و پژوهش های محققین، سابقه مثبت کاری در ایران به قبل از دوران هخامنشیان می رسد. پس از آن در عصر هخامنشیان و ساسانیان نیز این هنر جایگاه مهمی داشته است.

با ظهور اسلام و گسترش این دین در ایران هنرمندان مثبت کار همچون سایر هنروران سعی و کوشش خود را به تزئین و زیباسازی اماکن مقدس و مذهبی معطوف کردند.

از این زمان نیز مثبت کاران از نقوش موجودات زنده در آثار خود استفاده کردند. با فرا رسیدن روزگار صفویه مثبت نیز مانند سایر هنرهای دستی روی به شکوفائی نهاد.

اگر چه مثبت کاری در روزگار صفویه در اصفهان رونق گرفت اما در عصر قاجار پیشرفت بیشتری کرد زیرا در این دوره است که مبل و صندلی به خانه ها راه می یابد. به نوشته مولف کتاب "گنج پنهان" از دوران قاجار مبل هائی برجای مانده که به شیوه ایرانی کنده کاری شده اند و آنها را مبل سبک قاجار می نامند.

در حال حاضر با ساخته شدن خانه های جدید و نفوذ تمدن غرب مثبت با چاقو انجام نمی شود بلکه ابزارهائی که مورد استفاده مثبت کاران قرار می گیرد بیشتر خارجی هستند.

با آنکه امروز مثبت اصفهان به صورت اصیل و اولیه ساخته نمی شود اما هنرمندان اصفهانی کماکان با طرحهای بسیار زیبایشان آثار بسیار جالبی بر روی چوب بوجود می آورند. از اساتید معروف این رشته می توان استاد عبدالله باقري، استاد یعقوب جابري، استاد ابراهیم دالوند و استاد کمال مسائلي را نام برد.

مهمترین استادانی که برای اولین بار در اصفهان با مثبت جدید یا فرنگی اقدام به ساخت مبل های استیل و سایر اشیاء کردند: استاد احد صنیعی، موسی آقایان، اکبریان، قلمزن و ... می باشند.